Greşeala

*

Picătura se prelinse lung înainte de a ajunge la marginea suprafeţei lucitoare a craniului fără să întâmpine rezistenţă, şi parcurse chiar şi mai mult drum prin aer până când se turti de podea. O picătură de transpiraţie într-un mediu deja umed, dar având o semnificaţie atât de importantă luând în considerare situaţia:

- Am pus-o, gândi proprietarul ei urmărind picătura în căderea ei. Am făcut o greşeală şi am schimbat întreg cursul timpului. Ce să fac ca să îl schimb înapoi pentru a mă întoarce acasă?

Intrat în panică începuse să transpire abundent chiar în mijlocul operaţiei deşi mai avea mult până să îşi permită să-şi piardă cumpătul. Dar, oricum, părea să fie prea târziu ca să mai schimbe ceva: ştia prea bine că orice ar face mai departe pacientul avea să moară în cursul operaţiei sau imediat după aceea şi nu putea să mai facă nimic pentru a schimba situaţia. Toată tehnologia pe care o avea la dispoziţie, chiar şi călătoria temporală care-l adusese până acum şi aici… nimic nu mai putea schimba, nu mai putea şterge greşeala pe care tocmai o făcuse. Iar acest prim faraon avea să dispară fără a mai da naştere dinastiei pe care istoria a înregistrat-o deja în istoria veche a omenirii.

- Ce să fac mai departe?

Doctorul continuă însă operaţia pe omul rănit de pe masă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, fără însă să arate în vreun fel gândurile care-i treceau prin minte, şi nimeni din jurul lui nu părea să-şi dea seama de adevărata stare a pacientului. Afară, dincolo de zidurile groase ale piramidei în care se aflau o mulţime de alte fiinţe umane se strânseseră aşteptând cu sufletul la gură veşti despre conducătorul lor rănit în bătălie – nici unul dintre ei nu ştia însă adevărul. Cu toţii credeau că preoţii l-au adus în faţa zeilor ce locuiau în interiorul piramidei pentru ca, prin rugile lor, să îl vindece. Nici chiar aceştia, preoţii din încăpere, nu erau pe deplin conştienţi de semnificaţia tuturor aparatelor din jurul lor – computerele ce urmăreau gesturile tuturor prin intermediul camerelor de filmat şi monitoarele pe care era afişată starea în timp real a celui operat depăşeau doar cu câteva mii de ani tehnologia acestei perioade de timp.

- Şi totuşi am reuşit, gândi doctorul închizând rănile superficiale de la nivelul pielii. Pentru moment.

Se întoarse spre unul dintre preoţii ce-i servise drept secundanţi, şeful tuturor preoţilor dacă-şi amintea bine:

- Spală-te şi spune-le celor de afară că conducătorul vostru de oameni va supravieţui, îi spuse. Dar că va trebui să mai stea câteva zile în interiorul piramidei pentru ca vindecarea să fie completă.

- Da, stăpâne, răspunse acesta şi ieşi repede.

- Restul ieşiţi, spuse doctorul cel chel. Trebuie să rămân câteva momente singur cu conducătorul oamenilor voştri.

Preoţii se supuseră, toţi patru rămaşi.

- Ce să fac? se întrebă doctorul încă aplecat asupra mesei de operaţie.

În urma unui acces brusc de furie împinse masa pe care erau bisturiele încă nefolosite, sterile, suficient de puternic pentru a le răspândi prin toată încăperea cu un zgomot specific de metal lovit de beton sau stâncă. Îi auzi pe paznicii de afară, din anticameră, chiar şi pe preoţii care nu ajunseseră prea departe reacţionând la zgomot însă ştia cu siguranţă că nici unul dintre ei nu avea să intre fără o chemare din partea lui – doar era zeul lor suprem. Cel puţin pentru moment, pe perioada acestei operaţii.

- Orice s-ar întâmpla mai departe, nu mă pot întoarce acasă, murmură el. Măcar pot face un lucru, singurul lucru care îmi este în putere să fac: să mă asigur că va exista un “acasă” în timpul meu. Dar pentru asta înseamnă să îi iau LUI locul…, gândi în continuare privindu-l pe pacient.

Nici unul dintre parametrii actuali pe care monitoarele le arătau nu ar fi anticipat faptul că era pe moarte, dar doctorul ştia sigur asta şi faptul că avea să survină în următoarele ore.

- …Şi să fac totul ce ar fi trebuit să facă dacă nu aş fi greşit.

Treptat fizionomia începu să se modifice, statura i se micşoră până a se potrivi cu cea a pacientului de pe masă. Pielea foarte albă şi ochii albaştrii i se întunecată pentru a se identifica cu tenul bronzat şi ochii negri ai celui pe care se pregătea să-l copieze. Doar câteva minute mai tizi doctorul dispăruse, lăsând loc a ceea ce părea să fie doi gemeni identici – atât de asemănători încât şi memoria era aceeaşi, căci transferul acesteia nu mai era nici un fel de problemă pentru tehnologia la care doctorul avea acces.

- Mai trebuie să fac un singur lucru înainte de a-i lua cu adevărat locul: să mă asigur că nimeni nu mă va căuta. Tocmai am devenit un trădător al celor din timpului meu, însă ei nu vor afla probabil niciodată asta. Sper.

Nu i-a luat foarte mult să reprogrameze capsula temporală de a se autodistruge la sosirea la destinaţie – autodistrugerea era una dintre funcţiile obligatoriu implementate pe fiecare capsulă temporală pentru a o împiedica să cadă în mâinile cuiva neautorizat.

- Sper ca voi, cei din viitor, oricine aţi fi, să mă iertaţi pentru ceea ce fac acum. Dar chiar nu am de ales.

Puse tempo-comanda în mâinile fără viaţă ale cadavrului – transferul de memorie e totdeauna fatal sursei – şi închise releul de deplasare prin timp. Explozia de lumină a străbătut toată piramida pentru a se strecura afară sub forma unei coloane de lumină verticale ducând cu ea toate obiectele venite pe aceeaşi cale din viitor. În urmă preoţii au găsit în urmă doar corpul gol şi fără cunoştinţă dar perfect sănătos al conducătorului de oameni – conducătorul de oşti victorios – întins pe masa de stâncă. Zeii răspunseseră rugilor lor pentru a se întoarce înapoi în ceruri.

**

Programat să arate şi să reacţioneze tocmai ca un om, dar totuşi un robot prin construcţie şi programare, Apix 45 a devenit primul obiect artificial creat de fiinţele umane care a devenit şef de stat. Pregătirea şi structura sa i-au permis să îşi păstreze poziţia de lider vreme de câteva milenii înainte de a dispărea definitiv din istoria umană, sau cel puţin asta este părerea multora. A majorităţii celor ce-i ştiu povestea, de fapt. Cercetările iniţiaţilor îl plasează mereu în prim planul istoriei oficiale ca faraon sau cel mult ca fiind cel ce manipula totul din umbră pe parcursul tuturor dinastiilor egiptene. După aceea, după ce călătorii temporali din timpul nostru au reuşit să spargă blocajul temporal pe care acţiunea sa l-a iniţializat asupra întregii perioade şi să îl alunge de acolo, se spune că a fost observat în diverse perioade de timp pe parcursul întregii istorii umane şi în cele mai stranii locuri de pe Pământ. Având acelaşi rol pe care şi l-a asumat în afara programării originale.

Nimeni nu ştie însă dacă el mai funcţionează şi acum, dar unii susţin că nu ar fi fost posibilă călătoria temporală fără acţiunile sale directe şi mai ales contemporane. Nimeni însă nu îi ia în seamă pe aceştia: ultima înregistrare oficială îl plasează cu numai cu un secol şi jumătate în urmă, la sfârşitul celui de-al doilea război mondial într-un buncăr de pe teritoriul fostei Germanii. Este înregistrarea distrugerii complete a corpului său, a sa şi a companioanei sale umane, Eva Braun, adeptă în noua religie pe care rapoartele spun că dorea să o pună în circulaţie. Se aflau într-un buncăr care a fost distrus la sfârşitul unuia dintre cele mai mari războaie pe care le-a pierdut împotriva celor ce-l căutau… sau cel puţin aşa se doreşte să se ştie prin zvonurile sinuciderii sale.

Dar un robot nu se poate sinucide, nici chiar pentru a se pune la adăpost de duşmani. Nu este programat pentru aşa ceva…

Dan-Marius
1 august 2004